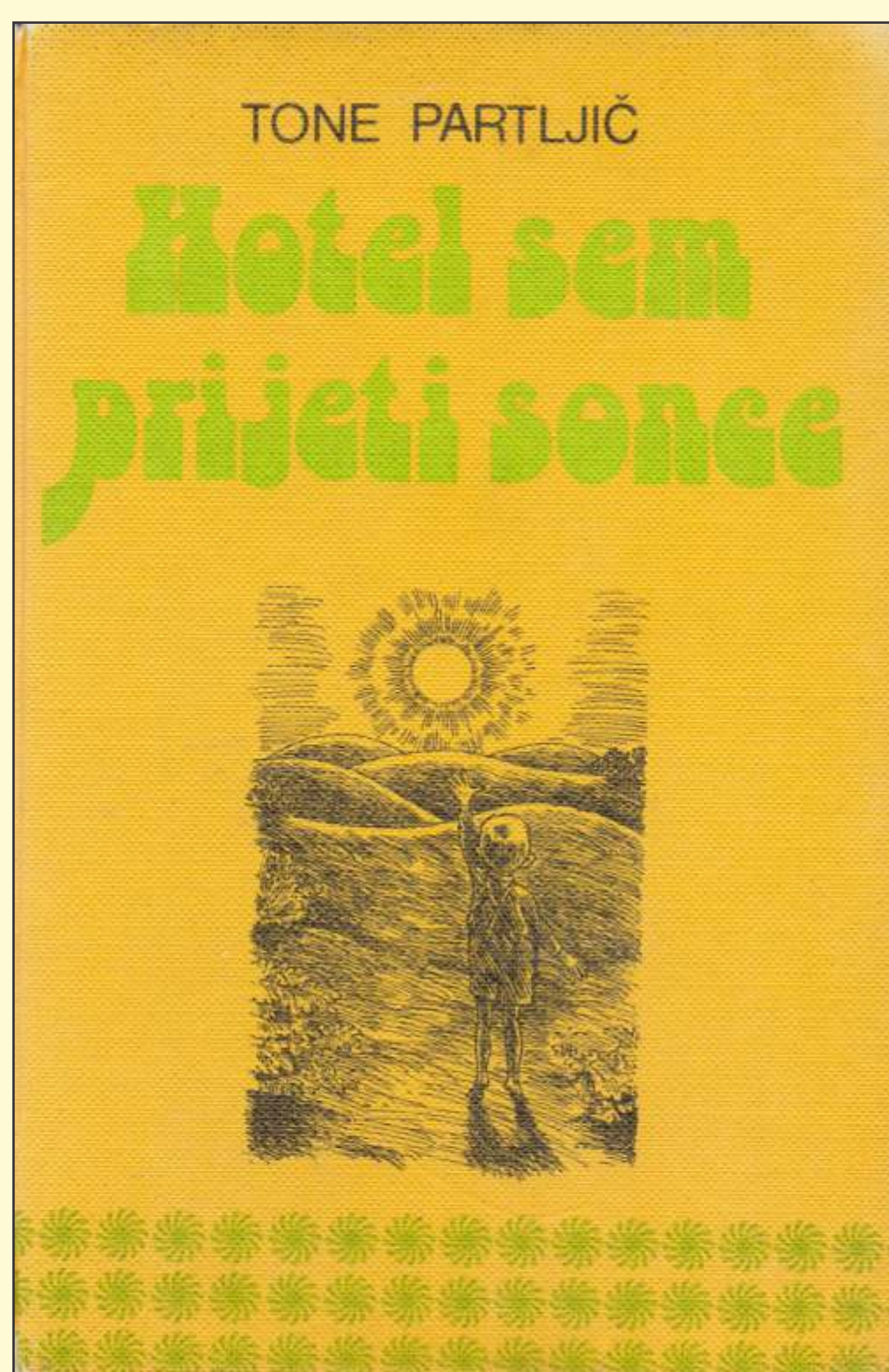

Mladinska dela

1981 – Hotel sem prijeli sonce. Mladinske črtice
 1990 – Slišal sem, kako trava raste. Mladinske črtice
 1996 – Dupleška mornarica. Mladinska povest
 1999 – Maša in Tjaša. Mladinski roman
 2006 – General. 10 mladinskih črtic o generalu Maistru
 2012 – Moj ata, socialistični kulak. Bridka komedija o agrarnem

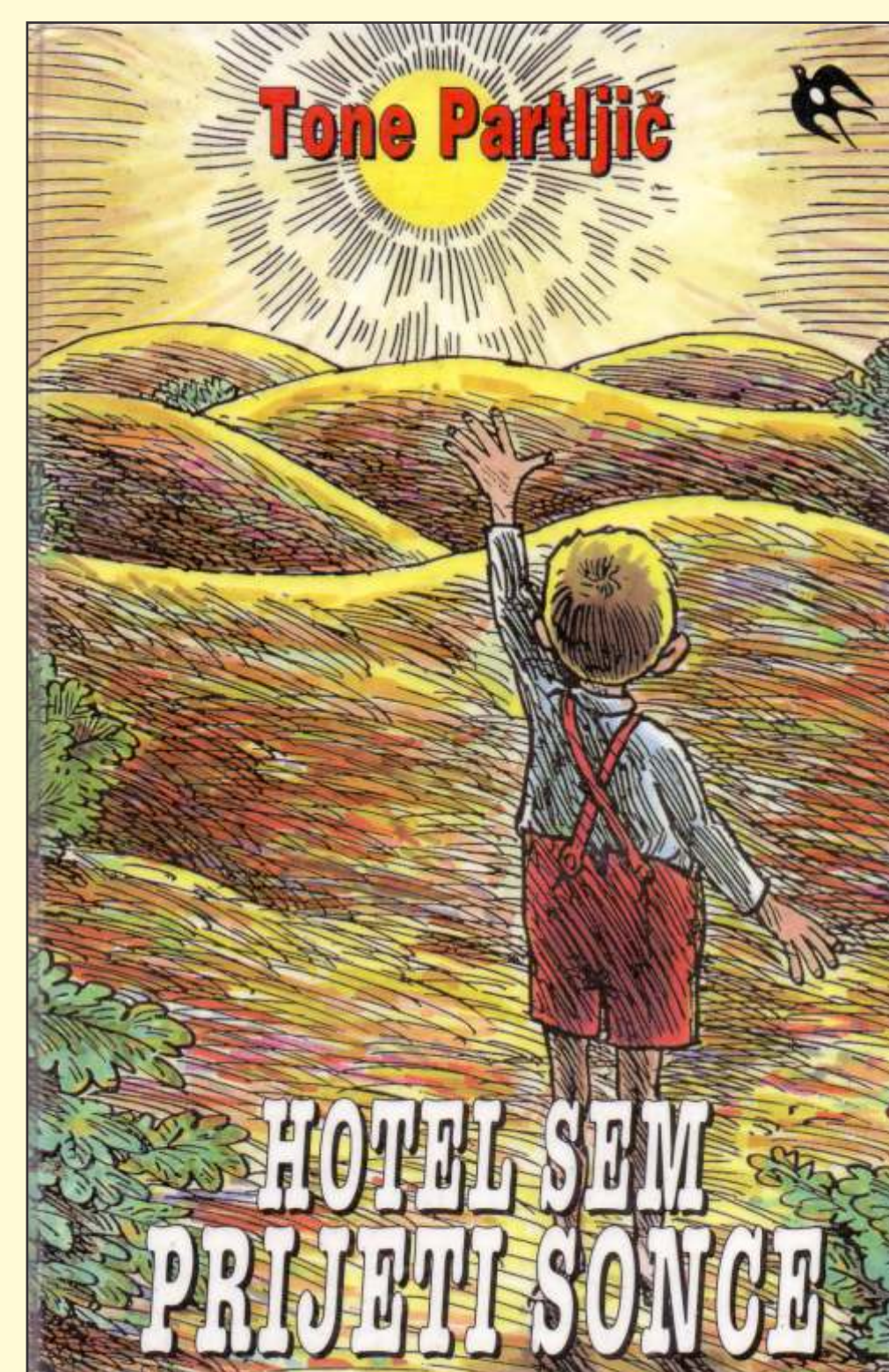
Hitel sem, noge sem imel mokre od rose, drgetal sem od straha in mraza ... Toda čakalo me je sonce. Čez kake pol ure me je presenetila svetloba, vedel sem, da je lahko le sonce ... Joj, če mi pobegne prej, ko pridem do tistega vrha! Začel sem teči, vedel sem, da moram priti najprej na ta prvi hrib, potem pa še enkrat v dolino, potem pa spet na hrib in tam bom lahko prijel z roko za sonce. Joj, če mi pobegne! Začel sem teči. Tekel sem. Prisopihal sem na prvi breg. Ja, sonce je bilo že celo na nebu, le za kako ped nad onim naslednjim hribom. Sunkoma sem se spustil v dolino, tekel čez cesto, ki pelje k cerkvi, in se zagnal v strmino, kar med vinogradi sem lezel, ne po ozki pešpoti, ki se je vijugala navzgor. Joj, kak je že svetlo ... Sapa mi je pohajala. Na jok mi je šlo, ker je bila svetloba že tako močna. Tak, tu je. Prišel sem na pravi vrh ... Toda obstal sem kot od strele zadet. Za tem hribom so bili še drugi, mnogo hribov je bilo in tam daleč za zadnjim, ki se je videl, je bilo sonce ... Pa tudi tam je bilo že tako visoko, da bi ga ne dosegel s svojo ročico ... stokrat prekratko ... Čutil sem se prevaranega, strašno prevaranega, do solz ogoljufanega ... Zakaj mi ni nihče povedal, da sonce ne vzhaja za jarenskimi hribi, ampak tam daleč za jakobskimi ...
 (Hotel sem prijeli sonce)

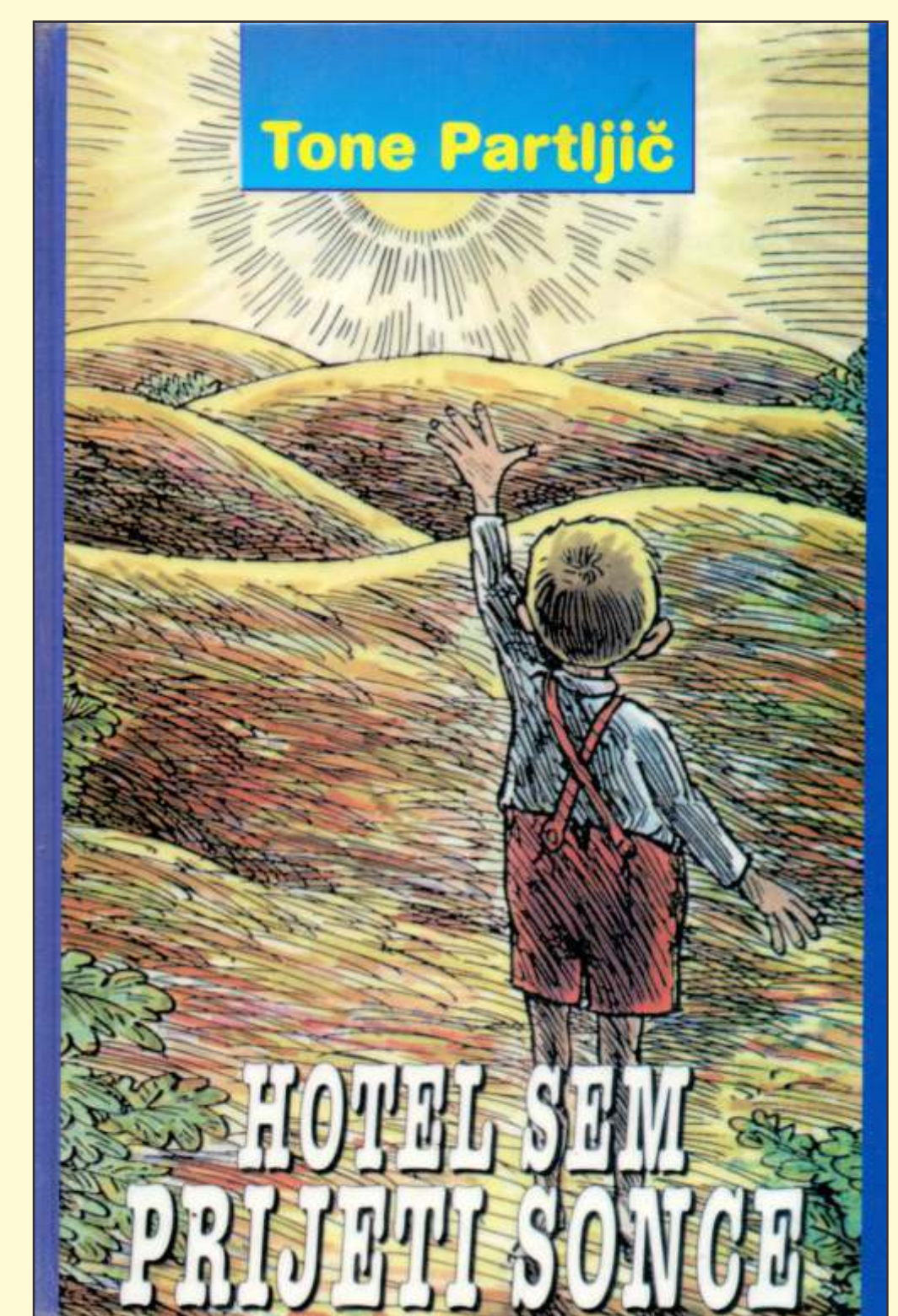
Hotel sem prijeli sonce, 1981

1983

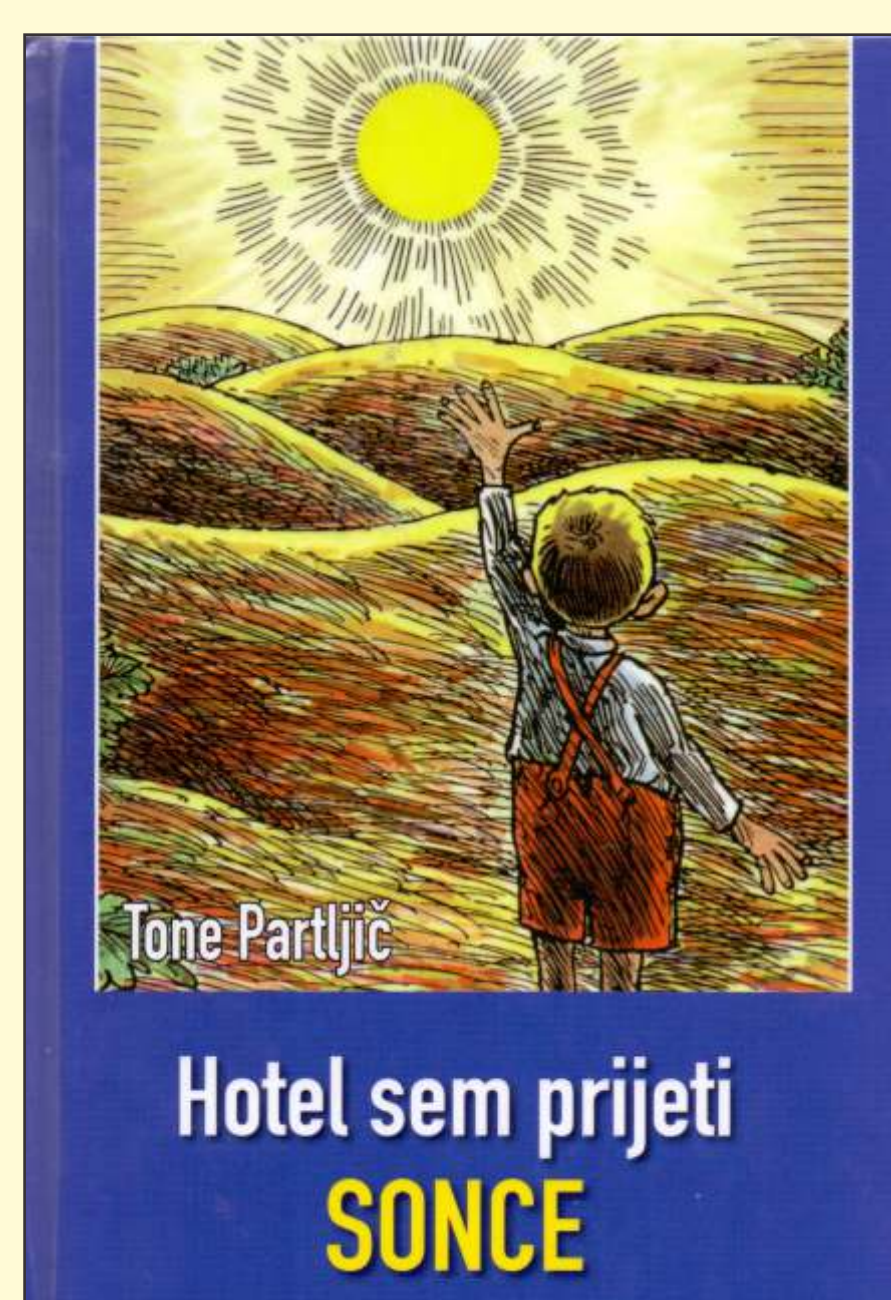
1998

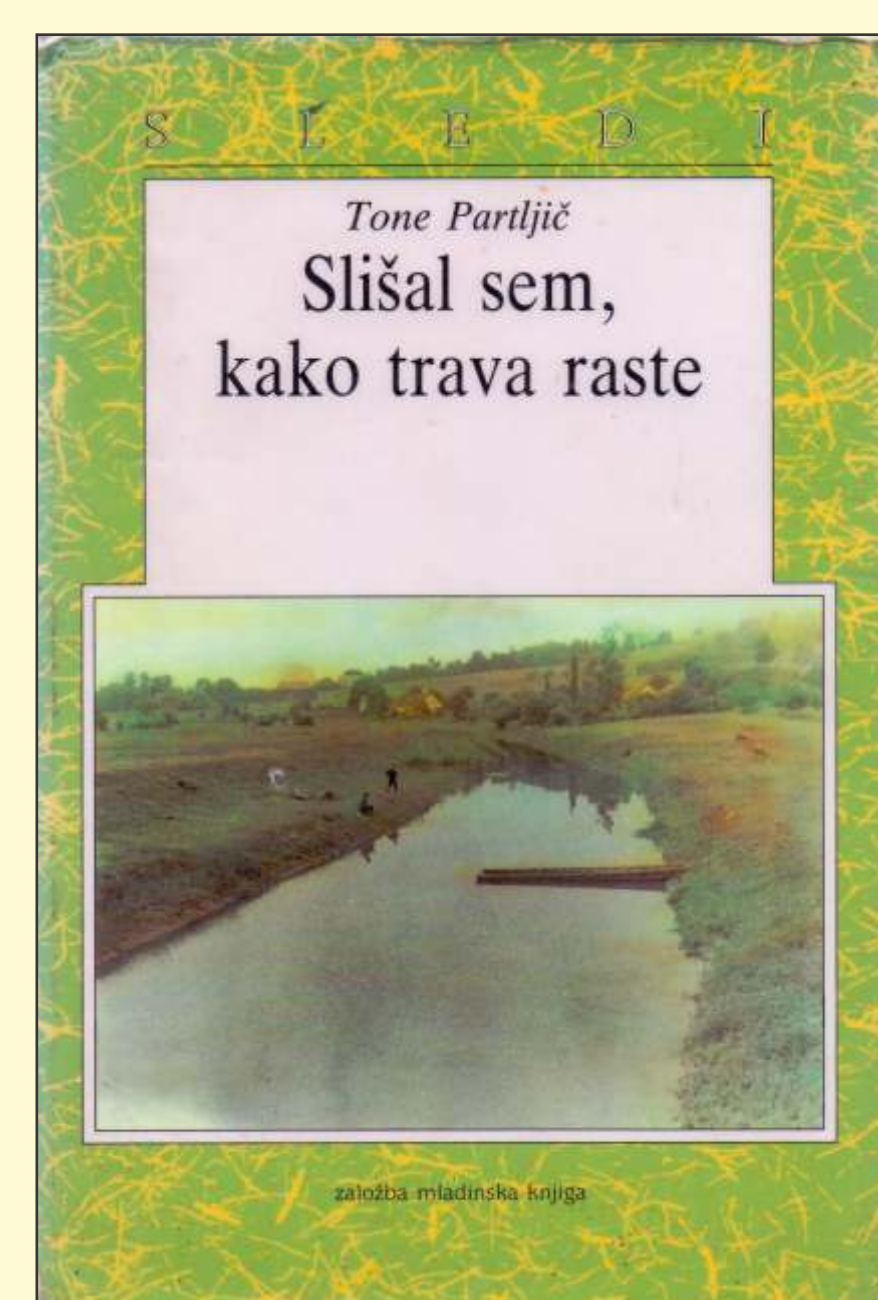
2002

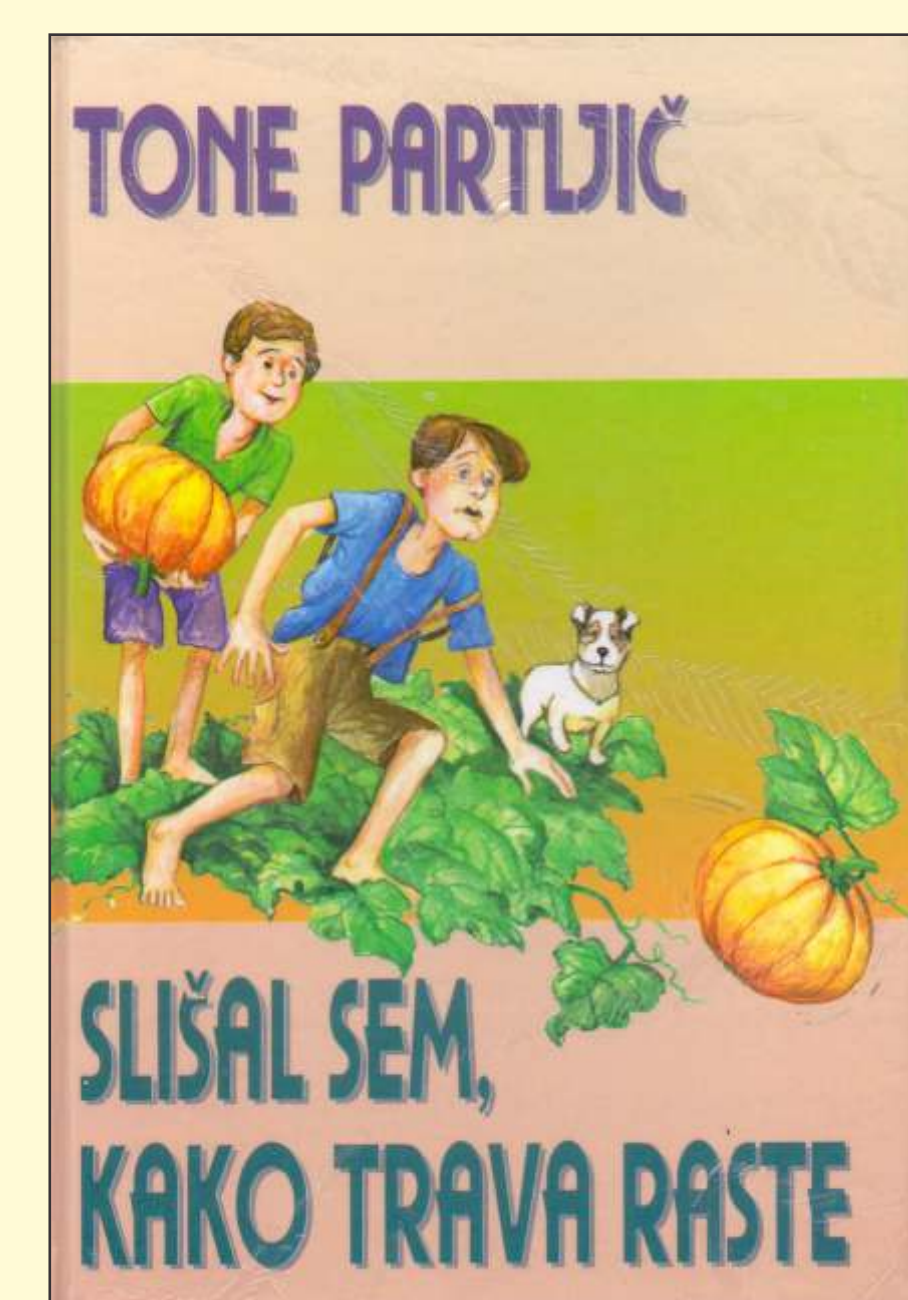
2005

2016

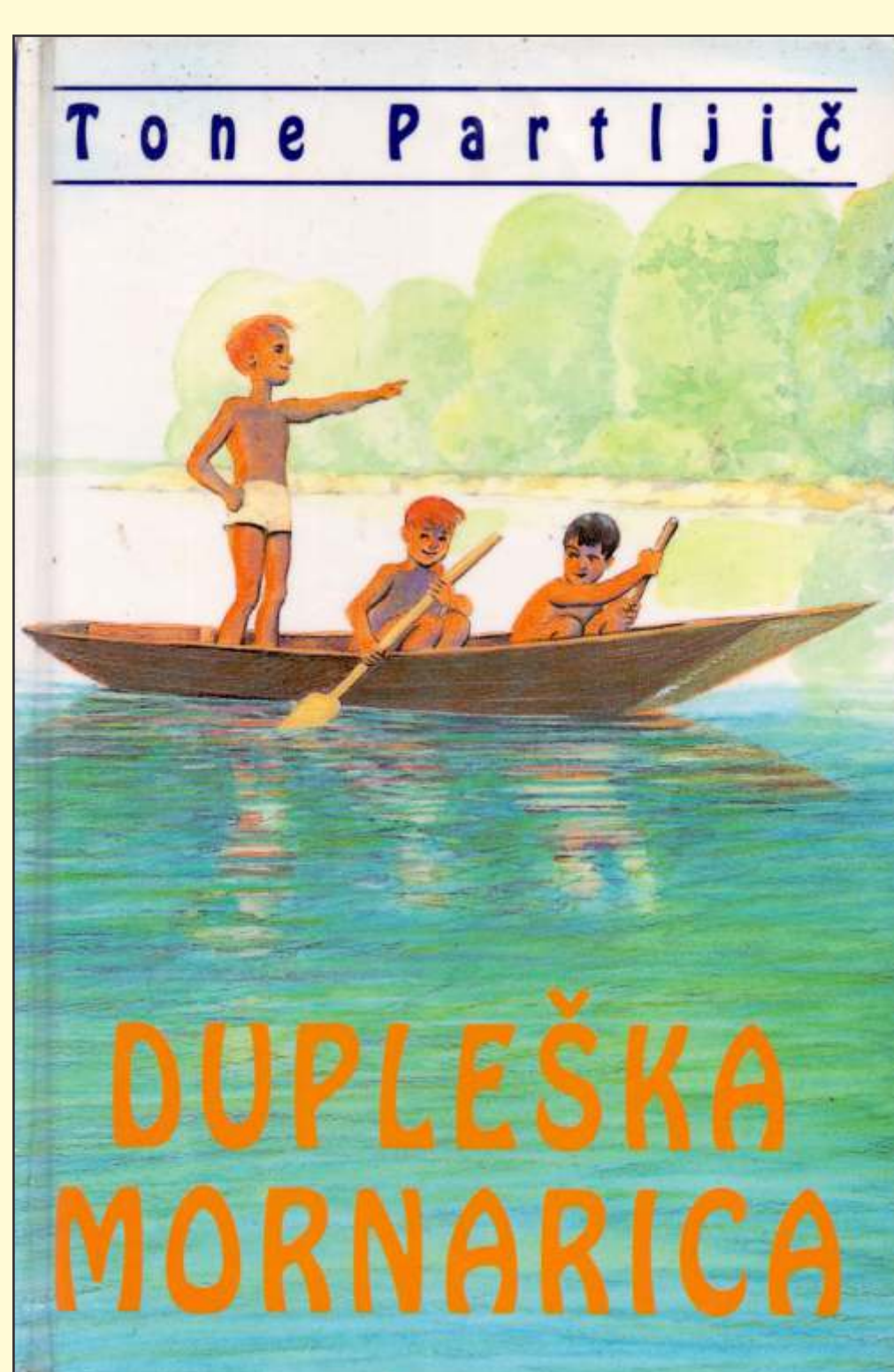

Slišal sem, kako trava raste, 1990

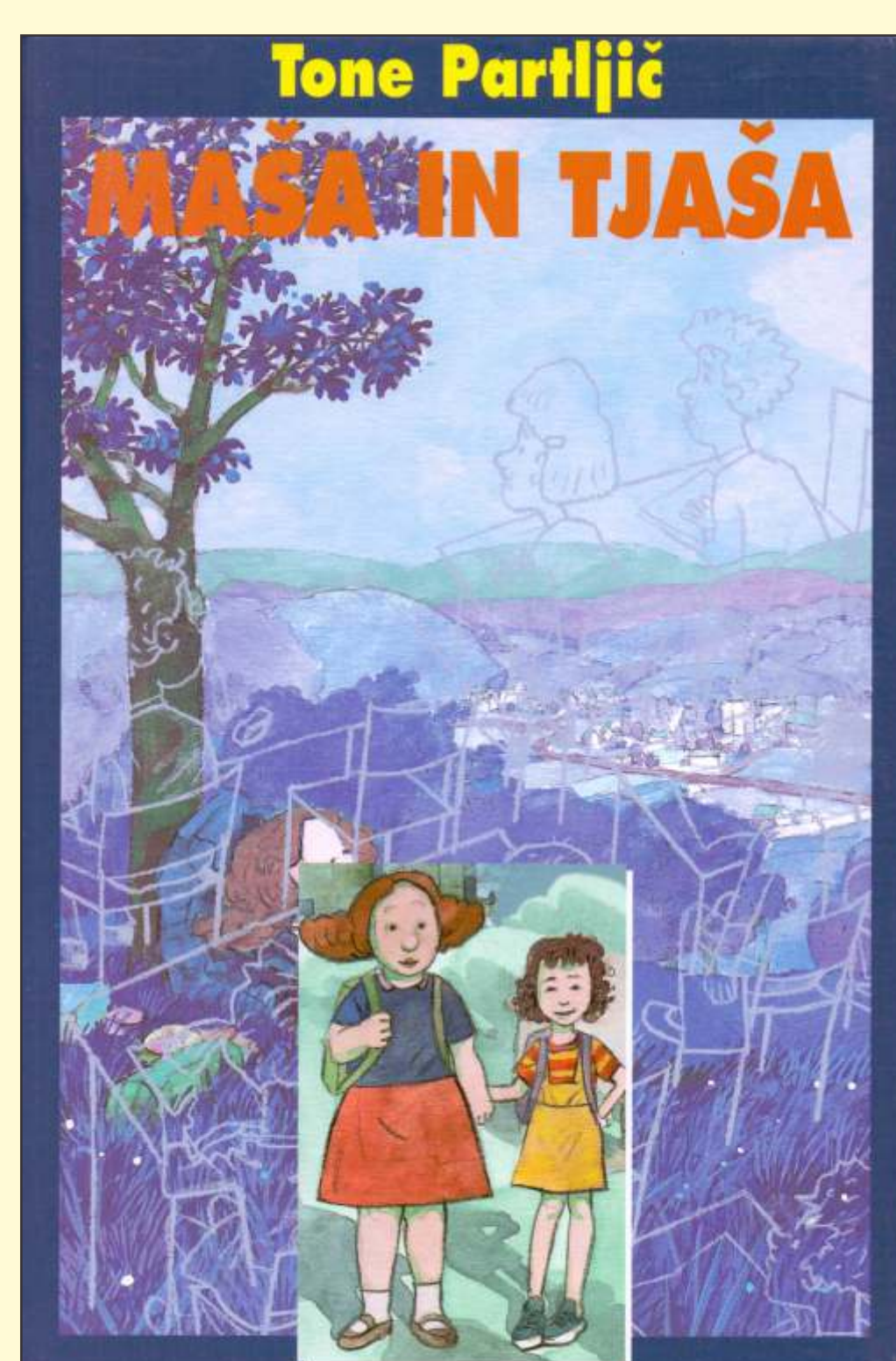

1995

Da je nekaj narobe, mi je postalo jasno šele v šoli, ko sem moral hoditi k pevskemu zboru. Najprej sem seveda hodil prav rad in z veseljem pel, toda ko je učitelj med mahanjem z rokami začel vleči na uho in iskati, od kod prihajajo čudni duri, moli in toni, je našel mene in me zaprosil, naj zapojem sam. Ko sem korajžno zapel, so se vsi otroci zasmeli in bilo mi je jasno, da ga nekaj lomim. »Poj bolj tiho,« mi je svetoval. Potem pa je najbrž do prihodnjič pozabil, kajti med petjem nas je ošinil, in ko je videl, da samo navidez odpiram usta, glasu pa ne spuščam iz sebe, da bi se mi ne smejali, me je lopnil z lokom od violine po glavi in zakričal, zakaj samo odpiráš usta. Ko pa me je spet prav dobro slišal, je rekel: »A ti si, imaš prav, rajši samo odpiraj usta!« Kljub temu sem moral hoditi k pevskemu zboru, kar je bila zame prava muka. Moral sem se delati, da pojem, obenem pa paziti, da ne bi pel.
 (Slišal sem, kako trava raste. Moj pevski talent in sestrina ljubezen)

Dupleška mornarica

Maša in Tjaša

General

Moj ata, socialistični kulak